

**HÍVOM A CSALÁDOKAT,
HÁZASPÁROKAT, JEGYESEKET ÉS SZERELMESEKET,
A CSALÁDOKAT SZERETŐ SZERZETES- ÉS PAPTESTVÉREKET, ÉS
MINDENKIT, AKI A CSALÁD ÉS AZ ÉLET MELLETT ÁLL!**

Halló! Igen, itt vagyok, éppen a Rákóczi úton araszolok hazafelé – mondta telefonjába a férfi, még mielőtt felesége feltehetette volna szokásos kérdését: Most éppen hol vagy? Mikor érsz haza? Régebben, kezdő házaskorokban még volt ebben a kérdésben vágyakozó hívás is: jó lesz, ha már itt leszel velem. Mostanra már annyira megszokottá vált, hogy fel sem kellett tenni, a férj köszönés helyett jelentette, hol van most éppen. A válasz is a megszokott volt: jövök hazafelé, a körülmények miatt kiszámíthatatlan, hogy mikor érek haza. Régen fontos volt mindkettőjük számára, hogy minél többet legyenek együtt, igyekeztek elfoglaltságaikat úgy alakítani, hogy minél több idő jusson dolgaik megbeszélésére. Tudtak egymás munkahelyi ügyeiről, nemritkán tanácsot is tudtak egymásnak adni. Napjában többször is hívták egymást telefonon, sokszor csak egy-egy siker, vagy kudarc rövid közlésére, hogy aztán este, mikor már a gyerekeket lefektették, jól megvitassák az esetet. Vacsoránál ugyanis a gyerekekkel beszélgettek, és úgy tárgyalták meg az ügyeket, hogy abba a gyerekek is bekapcsolódjanak. A házaspár azután sokszor késő estig beszélgetett, és gyakran kerültek szóba belső, lelki életükre vonatkozó kérdések is. Sajnos azonban mindenki egyre elfoglaltabb lett, hol az egyik, hol a másik maradt távol a közös vacsorától. A szülők többször hoztak haza munkát, a gyerekeknek sok tanulnivalója akadt, a háztartás rendben tartása is sok időt igényelt. Pedig a feleség éjszakai pihenése rovására minden házimunkát magára vállalt, hogy a többieknek legyen ideje az napi élményeiket megosztani. Idővel a beszélgetések felületesek lettek, ritkultak, aztán el-elmaradtak. A férj és feleség közötti telefonbeszélgetések mindennapos rutinná, formasággá váltak. A feleség nem tudott meg többet férje munkanapjáról azzal, hogy hallotta, melyik úton araszol most éppen, a férfi meg biztos volt abban, hogy akármikor sikerül hazaérnie, örömmel várják. Ezért aztán annak se volt már jelentősége, ha néhanapján a telefon elmaradt, vagy a „hazafelé” tartó férj még az irodából közölte, hogy éppen most hol araszol.

Hogyan tudjátok elkerülni, hogy a mindennapi hajsza közben ne váljanak a családi beszélgetések formasággá? Hogyan lehet a gyerekeket érdemben bevonni a beszélgetésbe?

A családban fokozatosan olyan légkör alakult ki, amelyben nem kellett mindenkinek mindenről tudnia, vagy legalábbis nem ugyanannyit. Az apa hangoztatta: tudod a kötelességedet, dolgozz becsülettel, ha segítségre van szükséged, szólj, rám mindig számíthatsz. A gyerekek bizalmas ügyeikkel anyjukhoz fordultak, tudták, hogy az ő szeretete kikezdzhetetlen, és nem fogja apjuknak továbbadni titkaikat. Arra bízta a gyerekeket, hogy mindig döntsenek a jó, az igaz, a szent és a szép mellett. Külső szemlélők úgy láthatták, hogy ez egy sikeres, jól működő család. Mindenki intézte ügyeit, ezek azonban egyre inkább magánügyekké váltak és egyre kevésbé tartoztak a szűkebb, vagy tágabb értelemben vett családhoz. A szülők bizonyos esetekben nem vonták be az egyik, vagy másik gyereket, voltak olyan dolgok, amelyekről nem volt szabad tudnia a nagyszülőknek, másokat elhallgattak az egyik, vagy másik családtag előtt, kicsit másképpen adtak elő eseteket az egyik rokonnak, mint a másiknak. Néha ellentmondásba keveredtek, kínos félreértések, sőt sértődések is adódtak, ezeket aztán nehéz volt tisztázni, a szűk és tág családban meggyengült bizalmat bajos volt helyreállítani.

Idézzetek fel eseteket, melyekben az igazság kicsit szabad értelmezése komoly összeütközés forrásává vált!

A házaspár gimnazista fia egyik este tetemes késéssel érkezett haza a késődélutáni sport-edzésről, és nem is jelentkezett telefonon, hogy késése okáról tájékoztassa szüleit, noha ez kötelessége lett volna. Apja kérdésére előadta: edzés után megbeszélhivőjük akadt a barátjaival, eközben nem lehetett telefonálni. Különben is, mi változott volna, ha szól? A szülők ugyan helytelenítették eljárását, de nem akarták a gyereket túlzott szigorral maguktól elidegeníteni. Főiskolás lánygyerekek is a fiú pártját fogta: nem vagyunk már óvodások, tudunk magunkra vigyázni, a telefonunk meg nem arra való, hogy ti ellenőrizetek minket. A fiúgyerek pedig örült, hogy nem kérdezték meg: hol volt az a bizonyos megbeszélés és miről volt ott szó?

A botrány akkor robbant ki, amikor egy szép tavaszi estén, egy szórakozóhelyen az „edzésen” lévő fiú összetalálkozott „hazafelé araszoló” apjával, aki nem is volt egyedül. Az apa először rá akart kiabálni a fiára, aztán látva annak döbbsent arcát és csalódottságtól remegő száját csak annyit mondott: Anyádnak ne szólj egy szót sem, én sem szólok neki! A fiú erre halkán maga elé nézve motyogta: Talán még nem késő, menjünk együtt haza anyuhoz, mondjunk el mindent neki, vele beszéljük meg, hogy mi történik velünk!

Minden a családban kezdődik: a játékszenvedély, az internetfüggés, az alkoholizmus, a drogozás. Osszátok meg tapasztalataitokat: hogyan lehet a családban elejét venni az ilyen ártalmaknak?

Kedves házaspárok, jegyesek és szerelmesek! „Azt mondta Isten: »Alkossunk embert a mi képünkre és hasonlatosságunkra.« ... Megteremtette tehát Isten az embert a maga képére; Isten képére teremtette őt, férfinak és nőnek teremtette őket. Isten megáldotta őket, és azt mondta nekik: »Szaporodjatok, sokasodjatok, töltsétek be a földet! Hajtsátok azt uralmatok alá, és uralkodjatok a tenger halain, az ég madarain, és minden állaton, amely mozog a földön!« ... Isten a hetedik napon megnyugodott minden munkától, amelyet végzett. Megáldotta Isten és megszentelte a hetedik napot.” (Ter 1, 26-2,3) Isten alkotta meg a férfit és a nőt, egymásnak teremtette őket, áldásával küldetést is adott nekik: sokasodjatok, hajtsátok a földet uralmatok alá, szenteljétek meg hetedik napotokat! A házaspár Isten áldásával alapítja a családot, sokasodik és munkálkodik. A hetedik napon, azaz a munka szüneteltetésén is Isten áldása van. A munkaszünet a megfelelő idő a szeretet erősítésére, a családi és a családok közötti kapcsolatok ápolására. Fontos, hogy az otthoni munkából a család minden tagja kivegye részét, hogy mindenkinek legyen lehetősége munkaszünetre, a tartalmas, szeretetteljes beszélgetésre. Az ilyen beszélgetések alkalmat adnak egymás ügyeinek megismerésére, az egyéni és a család egészét érintő kérdések megtárgyalására, és a belső, a lelki élet ápolására is. Boldog II. János Pál pápa mondta, hogy amelyik család rendszeresen együtt imádkozik, az együtt is marad.

Az istenáldotta szeretetközösségben, a házasságra épülő családban élni és munkálkodni öröm és boldogság forrása. Az ember azonban esendő és gyenge, könnyen megbotlik korunk zűrzavaros eszmei dzsungelében. Gyakran nehezen találja meg a megfelelő szavakat és formát arra, hogy társával gondolatait megossza, hogy együtt kereshessék Isten akaratát. Akármekkora a szeretet, nem mindig könnyű megérteni a másikat, közlését nem csupán tudomásul venni, hanem gondjával-bajával, örömeivel-bánatával azonosulni. A házasságban a férfi és a nő „egy testté lesz”, minden, ami ezt az egységet rombolja, vagy akárcsak gyengíti az rossz, hamis, csúnya és közönséges, és eltávolít az örömtől és a boldogság felé vezető úttól.

Tudatosítsátok magatokban házaspárként Istentől kapott küldetéseket!

Bíró László
az MKPK családreferens püspöke
a Magyar Katolikus Családegység elnöke